

zabývati, poněvadž se netýká předpisů § 12—25 cit. zák. Okolnost pak, že ve výpovědi uvedeny jsou omylem i parcely již převzaté nebo cizí, má v zápětí bezpředmětnost výpovědi ohledně těchto parcel, ale nemůže mít v zápětí zrušení celé výpovědi i ohledně parcel, na nichž stěžovatel hospodaří.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu

a t o

s odkazem na správné důvody napadeného usnesení a s podotknutím, že o otázce, zda byla žádost za poznámku záboru (zamýšleného převzetí) řádně vybavena, bylo uvažovati při jejím vyřizování, nikoli teprve nyní při vyřizování výpovědi, a že, nebyla-li řádně vybavena a nebylo ji tedy povolit, směl to stěžovatel napadati tehda a ne teprv nyní, má-li za to, že tím byl stížen, a ostatně nemá stížnost vůbec pravdu, kladouc požadavek, že podmínkou výpovědi jest, by žádost za poznámku záboru nebo zamýšleného převzetí byla podána řádně vybavena, tak aby povolena býti musilo, neboť zákon praví prostě, by předem nebo současně s výpovědí byla podána, a, stalo-li se tak, musí podle § 23 náhr. zákona výpověď býti pokládána za řádnou, neboť zřejmo, že, když stačí podání a nežádá se povolení žádosti té, nelze soudům výpovědním, které mohou býti a pravidelně jsou jiné, než soudy povolané k vyřízení uvedených poznámek, způsobilost žádosti té k povolení přezkoumávati. Konečně to, že snad ve výpovědi jsou i parcely již převzaté nebo cizí, a že tedy výpověď ohledně nich jest bezpředmětná, takže se jich pojetím ve výpovědi stěžovateli újma neděje, nemůže nejen mít v zápětí zrušení výpovědi ohledně parcel stěžovatelových posud nepřevzatých, ale vůbec neinteresovanost stěžovatele na parcelách jemu již anebo vůbec nenáležejících (převzatých neb vůbec od původu cizích), zbavuje podle § 9 nesp. říz. stěžovatele práva a tudíž oprávnění k stížnosti.

Čís. 8361.

Pozemková reforma.

Nárok zaměstnanců na zabraném velkostatku na přejímací cenu za nemovitost převzatou Státním pozemkovým úřadem od zaměstnavatele, jest nárokem soukromoprávním.

Při rozvrhu přejímací ceny za zabraný majetek neplatí § 231 ex. ř. o odkázání odporu na pořad práva, jest však použití § 2 čís. 7 nesp. říz. S hlediska § 2 čís. 7 nesp. říz. nelze poukázati na pořad práva, jde-li o skutečnosti, jež lze zjistiti i bez formálního řízení na př. prostým dotazem u úřadu.

(Rozh. ze dne 11. října 1928, R I 765/28.)

Rozvrhuje přejímací cenu za zabranou nemovitost, odkázal p r v ý s o u d nároky bývalých zaměstnanců ze smluv služebních a zaopatřovacích na pořad práva a uložil nárokujícím zaměstnancům, by do mě-

síce prokázali, že zahájili spor o zajištění svých nároků, jinak že se rozvrhové řízení provede bez ohledu na jejich nároky. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by o přihlášených nárocích zaměstnanců znovu rozhodl v rozvrhovém řízení. Důvody: Nutno řešiti otázku, zda přihlášené nároky zaměstnanců mohou býti řešeny v řízení rozvrhovém, či zda mají jako sporné býti odkázány na pořad práva. Soud rekursní jest toho názoru, že pořad práva je v souzeném případě vůbec vyloučen. Podle vládního nařízení ze dne 21. října 1922, čís. 305 sb. z. a n., které jedná o způsobu zaopatření bývalých zaměstnanců na velkém pozemkovém majetku, zůstává se rozhodnutí o tom Státnímu pozemkovému úřadu a do jeho usnesení jest přípustnou stížnost k rozhodčí komisi, která rozhoduje s konečnou platností. Ustanovení o pozemkové reformě jsou povahy veřejnoprávní a tím i v nich uvedená povinnost k zajištění zaopatřovacích požitků uložená podle § 3 zák. ze dne 12. února 1920, čís. 118 sb. z. a n. osobám na velkém pozemkovém majetku hospodařícím a stanovená v § 74 náhr. zák. To plyne jasně z tohoto zákona, zejména § 21, jakož i ze zákona ze dne 11. června 1919, čís. 330 sb. z. a n., který v § 7 stanoví, že Státnímu pozemkovému úřadu přísluší učiniti opatření a rozhodovati ve věcech upravených zákonem záborovým anebo zákony, jež budou vydány k jeho provedení a doplnění, mimo ony věci, které těmito zákony přikázány budou soudům neb jiným úřadům (§ 7 odst. 7). Z toho plyne, že tu nejde o nároky soukromoprávní a proto již z toho důvodu nemohou býti poukazovány na pořad práva, i když se nehledí ani k tomu, že zákonem o pozemkové reformě jest výslovně stanoveno, kdo má o těchto nárocích rozhodovati. Poněvadž stěžovatelé své nároky podle §§ 47—50 náhr. zák. k rozvrhu přihlásili, musí o nich býti v řízení rozvrhovém rozhodnuto tak, že se buď z přejímací ceny přiznávají nebo zamítají, ale nelze je poukazovati na pořad práva, ano poukazání to zákony o pozemkové reformě výslovně nenařizují a opak toho z nich vyplývá.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Poměr mezi zaměstnancem ať aktivním, ať pensionovaným a zaměstnavatelem jest jako jinde tak i zde, kde jde o nároky zaměstnanců na přejímací cenu za nemovitosti Státním pozemkovým úřadem od zaměstnavatele převzaté, poměrem soukromoprávním, jde-li jen o poměr tedy cílem vývody rekursního soudu, že jde o nároky veřejnoprávní, jež úřadu aniž jiný veřejný zájem (viz sb. n. s. čís. 7964). Potud míjí se tedy cílem vývody rekursního soudu, že jde o nároky veřejnoprávní, jež nelze odkazovati na pořad práva. Nelze však přisvědčiti ani názoru stěžovatele, že jest se řídití předpisy § 231 ex. ř., neboť podle § 47 náhr. zák. platí sice při rozvrhu přejímací ceny za převzaté zabrané nemovitosti rozvrhové zásady exekučního řádu, t. j. předpisy §§ 216—228

ex. ř., představující materiální právo, řídití však jest řízením nesporným a neplatí tu tedy předpisy exekučního řádu o řízení rozvrhovém, t. j. předpisy §§ 209—215 a 229—239 ex. ř., nýbrž předpisy řízení nesporného, t. j. §§ 1—19 nesp. říz., pokud tomu nevádí zvláštní předpisy náhradového zákona, jež jim předcházejí, a je, pokud jsou s nimi v rozporu, z působnosti vytlačují. Podotknouti jest, že ovšem v jistých zřetelech dojde se i podle zásad nesporného řízení k týmž výsledkům jako podle předpisů exekučního řízení rozvrhového, tak na př. dohoda účastníků zmíněná v odst. (2) § 214 ex. ř. bude i zde pro soudce rozvrhového závaznou, ale ovšem ne z důvodů cit. § ex. ř., nýbrž z důvodů § 2 čís. 2, 4 a 11 nesp. říz., kde přípustnost smluv a právních jednání vůbec, tedy i dohody o přikázání přejímací ceny, jest uznána, kdežto v jiných případech bude řízení odchylné, ač cíl obojího řízení jest stejný, tak právě, jak už řečeno, neplatí tu § 231 ex. ř. o odkázání odporu na pořad práva, jsou-li rozhodné skutečnosti na odůvodnění odporu uplatňované sporné, avšak podle § 2 čís. 7 nesp. říz. dojde se také k témuž konečnému výsledku. Pravdu má prvý soudce, dovolav se tohoto § 2 čís. 7 nesp. říz., neboť, platí-li při rozvrhu přejímací ceny za převzaté zabrané nemovitosti řízení nesporné, platí i tento předpis, ježto mu žádný předpis náhradového zákona rozvrhu se týkající (§ 47—52) neodporuje. Avšak podle § 2 čís. 7 nesp. říz. není podle praxe, již od roku 1912 ustálené dopuštěno odkazovati věc řízení nesporného na pořad práva, když jsou sporné jen právní otázky, nýbrž odkaz ten má místo jen tehdy, jsou-li sporné rozhodné skutečnosti, a v tom zase prvý soudce pochybil, že si neuvědomil, které skutkové okolnosti jsou rozhodné a sporné, nýbrž odkázal nároky bývalých zaměstnanců ze smluv služebních a zaopatřovacích na pořad práva prostě pro jich spornost. Praví sice, že rozhodnutí o nich závisí od objasnění jak sporných právních otázek, tak i skutkových okolností, ale nezabýval se šetřením, které okolnosti to jsou a zda jsou sporné. S tohoto hlediska musí věc uvážiti a teprv, dojde-li po případném doplnění jednání k názoru, že ty které určité a pro rozhodnutí věci rozhodné skutečnosti jsou sporné, může nároky ty na pořad práva odkázati, maje péči podle § 2 čís. 7 nesp. říz., o to, by se stav v mezech nezměnil. Podotknouti sluší, že i při spornosti rozhodných skutkových okolností odkazuje se podle § 2 čís. 7 nesp. říz. věc na pořad práva jen tehdy, jsou-li to skutečnosti, které se jen formálním důkazním řízením (roz. řízením důkazním podle předpisů civ. soud. řádu provedeným) zjistiti dají, což tedy neplatí o skutečnostech, jež zjistiti lze i bez takového formálního řízení, na př. prostým dotazem u úřadu (srovnej § 16 I. dílčí nov. k obč. zák.).

Čís. 8362.

Pokud není sanatorium povinno náhradou, spáchal-li pacient, nervově chorý, pokus sebevraždy.

1928. 11. října 1928, Rv I 1940/27.)

(Rozh. ze dne 11. října 1928, Rv I 1940/27.)